

A hetvenkedő hetven éves

*Holczhauser Zsuzsanna szubjektív tudósítása Bánóczy Istvánné Emiről-kiállított munkái
kapcsán*

Egy asszonyról írok most, akivel az első találkozásunktól kezdve különös lelki kapcsolat köt össze. Az ismeretlen ismerős.

Egy asszonyról írok, akiről nem tudok életrajzi adatokat, mégis mindent tudok, ami lényeges. Amikor ránézek, beszélgetünk, látom az örök fiatalságot. Látom a bölcsességet, látom az életet. Megértem, hogy soha nem késő, hogy soha nem kell lemondanunk semmilyen álmról, mert minden nap magával hozza a csodát.

Egy asszonyról írok, aki saját világot teremt, saját értékrenddel. Akiből árad az élet szeretete. Amerre jár, amihez hozzá ér, átformálódik, több lesz, mint ami addig volt. És nem vakítja el önnön fénye, hanem meglátja benne a hozzá hasonlatost.

Egy asszonyról írok, aki nem tolakszik az élet elébe, de engedi, hogy az élet jöjjön elé ragyogással, csodasággal, örömmel, játékkal, bánattal és könnyekkel. Mert pontosan tudja, hogy az élet így teljes.

Egy asszonyról írok, aki nem beszél a szerelemről, hanem az ő élete maga a szerelem. Látom a munkáiban azt a szavakkal ki nem fejezhető mélységet, amit párjával megél. A gondoskodást, figyelmet, gyengédséget, elválaszthatatlanságot. Látom kettejük „ÖRÖMTÁNCÁT”, ahogy mennek át az életen.

